

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/32/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0825100465
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Berthotyová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0825100465.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Marlene s. r. o., so sídlom: Oščadnica 1799, 023 01 Oščadnica, IČO: 46 692 720, zastúpený: Karkó s.r.o., so sídlom: Obchodná 8985/5A, 010 08 Žilina, IČO: 50 158 121, proti žalovanému: Regionálny úrad pre územné plánovanie a výstavbu Žilina, oddelenie štátnej a stavebnej správy, so sídlom: Uhoľná 571/1, 010 01 Žilina, za účasti ďalšieho účastníka konania: V. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: B. X. L. XXX, XXX XX B. X. L., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. 4511/23964/2025/18.1.2. zo dňa 30.04.2025, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. 2S/36/2025-36 zo dňa 22. júla 2025, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred správnym súdom

1. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej iba „správny súd“) uznesením č. k. 2S/36/2025-36 zo dňa 22. júla 2025 podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej ako „SSP“) odmietol správnu žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 4511/23964/2025/18.1.2. zo dňa 30.04.2025 (ďalej ako „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“), ktorým žalovaný zrušil rozhodnutie obce Oščadnica č. OÚ-1052/2023/MO zo dňa 22.07.2024 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“) o dodatočnom povolení stavby: „Prestrešenie terasy hotela MARLENE“ na pozemku register „C“ parc. č. XXXXX/X, XXXXX/X v katastrálnom území S. stavebníkov: Marlene, s.r.o., 1799, 023 01 Oščadnica (v súdnom konaní v procesnom postavení žalobcu) a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

2. Správny súd v odôvodnení uznesenia poukázal na ustanovenie § 7 písm. a) SSP a uviedol, že súdny prieskum správnych rozhodnutí je v právnom poriadku koncipovaný až ako následný prostriedok ochrany subjektívnych verejných práv, ktorý nemôže nahrádzať prostriedky nachádzajúce sa vnútri verejnej správy (zásada subsidiarity súdneho prieskumu).

3. Podľa správneho súdu, správnou žalobou napadnuté rozhodnutie nie je konečným meritórnym rozhodnutím orgánu verejnej správy, ktoré zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka. Ochrany svojich práv sa žalobca mohol naďalej domáhať v správnom konaní, keďže napadnutým rozhodnutím bolo vyhovené odvolaniu ďalšieho účastníka konania a vec bola vrátená na ďalšie prejednanie.

II. Konanie pred kasačným súdom

4. Proti uzneseniu č. k. 2S/36/2025-36 zo dňa 22. júla 2025, ktorým správny súd odmietol žalobu žalobcu (ďalej iba „napadnuté uznesenie“), podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáha zrušenia uznesenia správneho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľ založil kasačnú sťažnosť na dôvodoch podľa § 440 ods. 1 písm. g) a j) SSP tvrdiac, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a podanie nezákonne odmietol.

6. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že i. správny súd nezákonne rozšíril zákonom stanovený rámec dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a ii. dospel k nesprávnemu záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je konečné, hoci má záväzný charakter v rozsahu pokynov podľa § 59 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a priamo predurčuje ďalší priebeh a výsledok konania.

7. V rámci prvého sťažnostného bodu sťažovateľ poukázal na to, že obe podmienky vyplývajúce z § 7 písm. a) SSP boli splnené, keďže napadnuté rozhodnutie bolo právoplatné a pred podaním žaloby boli vyčerpané všetky riadne opravné prostriedky.

8. K druhej kasačnej námietke uviedol, že i judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky výslovne pripúšťa, že aj zrušujúce rozhodnutia sú predmetom súdneho prieskumu, a to najmä vtedy, ak obsahujú také závažné pochybenia, že sa blížia k zmätočnostiam a znemožňujú ďalšie spravodlivé konanie alebo majú charakter „pevnej hmotnoprávnej pozície“, ktorá fakticky determinuje ďalší postup bez reálnej možnosti účinnej nápravy (napr. II. ÚS 868/2016, II. ÚS 6/2018, I. ÚS 443/2019).

9. Sťažovateľ upozornil na vadu napadnutého rozhodnutia, ktorá spočíva v tom, že žalovaný nezákonne zaviazal správny orgán prvého stupňa, aby čakal na právoplatnosť rozsudku v konaní o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, hoci nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom stavebného konania, nie sú predmetom tohto vysporiadania, pretože boli vo vlastníctve sťažovateľa ako podnikateľa a predmetom vysporiadania BSM je len ich hodnota. Správny orgán bez akéhokoľvek právneho dôvodu a nezákonne ustálil, že účastníkom stavebného konania je i V. F. (ďalej ako „ďalší účastník konania“) z titulu jeho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ku ktorým bolo stavebné povolenie vydané, hoci takýto skutkový stav sa nezakladá na pravde.

10. Z uvedených dôvodov sťažovateľ vníma potrebu súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného už v tomto štádiu, a to aj so zreteľom na to, aby nečakal na súdny prieskum konečného rozhodnutia neprimerane dlho.

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“), s poukazom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1 a § 449 ods. 1 SSP skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti uzneseniu, voči ktorému je prípustná, bola podaná včas, oprávnenou osobou. Kasačný súd po preskúmaní uznesenia správneho súdu, v rozsahu kasačných námietok, dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. Kasačný súd uvádza, že administratívne konanie v prejednávanej veci nebolo právoplatne skončené, a to aj napriek rozhodnutiu odvolacieho orgánu. Napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci, ale rozhodnutím procesným, ktorým žalovaný uložil povinnosť správnenému orgánu prvého stupňa vo veci ďalej konať a opätovne rozhodnúť. Aj keď rozhodnutie žalovaného, z dôvodu nemožnosti podania opravného prostriedku proti nemu, nadobudlo právoplatnosť oznámením účastníkom konania, nie je možné interpretovať túto podmienku vyplývajúcu z § 7 písm. a) SSP izolovane za splnenú. Sťažovateľove práva alebo právom chránené záujmy totiž neboli nijakým spôsobom v dôsledku napadnutého rozhodnutia porušené alebo priamo dotknuté v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 SSP. Keďže žalovaný napadnutým rozhodnutím zrušil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, bude mať sťažovateľ k dispozícii po rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa možnosť podania riadneho opravného prostriedku. Podmienka vyčerpania všetkých riadnych opravných prostriedkov preto v tejto fáze konania nie je splnená. Kasačný súd sa preto nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že dikcia ustanovenia § 7 písm. a) SSP nebola naplnená, resp. že podmienky z neho vyplývajúce boli splnené.

13. Pokiaľ ide o viazanosť rozhodnutia v zmysle § 59 ods. 3 Správneho poriadku možno uviesť, že právny názor vyslovený žalovaným je iba procesne záväzný pre správny orgán prvého stupňa, nie je súčasťou výrokovej časti rozhodnutia, a preto ho nie je možné preskúmať až dovtedy, kým sa nestane pre sťažovateľa konštitutívnym a záväzným v podobe právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy (porovnaj uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/105/2024 zo dňa 29.11.2024).

14. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s názorom sťažovateľa, že v prejednávanej veci došlo k tak závažným pochybeniam, ktoré by zakladali nemožnosť ďalšieho spravodlivého konania alebo ktoré by mali charakter hmotnoprávnej pozície, ktorá fakticky determinuje ďalší postup bez reálnej možnosti účinnej nápravy v zmysle sťažovateľom uvádzaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 868/2016, II. ÚS 6/2018, I. ÚS 443/2019). Kasačný súd v súlade s načrtnutou rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že sa o sťažovateľových hmotných právach zatiaľ právoplatne nerozhodlo a sťažovateľ má možnosť

naďalej a opätovne brániť svoje subjektívne práva v prebiehajúcim administratívnom konaní, nie je možné považovať jeho hmotnoprávnu pozíciu za „pevnú“ a ďalšie spravodlivé konanie za znemožnené. Sťažovateľ okrem možnosti aktívne participovať na priebehu administratívneho konania, bude mať po rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa možnosť uplatniť riadny opravný prostriedok, ako účinný prostriedok nápravy. Eventuálne až po riadnom vyčerpaní tohto opravného prostriedku, na podklade ktorého bude rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdené a po splnení podmienky, že rozhodnutie nadobudne právoplatnosť, bude sa môcť sťažovateľ domáhať ochrany na správnom súde za podmienok ustanovených SSP.

15. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1, § 168 a § 169 SSP spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia. Kasačný súd sťažovateľovi (žalobcovi) náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému, pretože síce bol v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevzhladol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané. Ďalšiemu účastníkovi konania trovy konania priznané neboli, pretože mu nebola uložená žiadna povinnosť.

16. Toto uznesenie prijal senát kasačného súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.